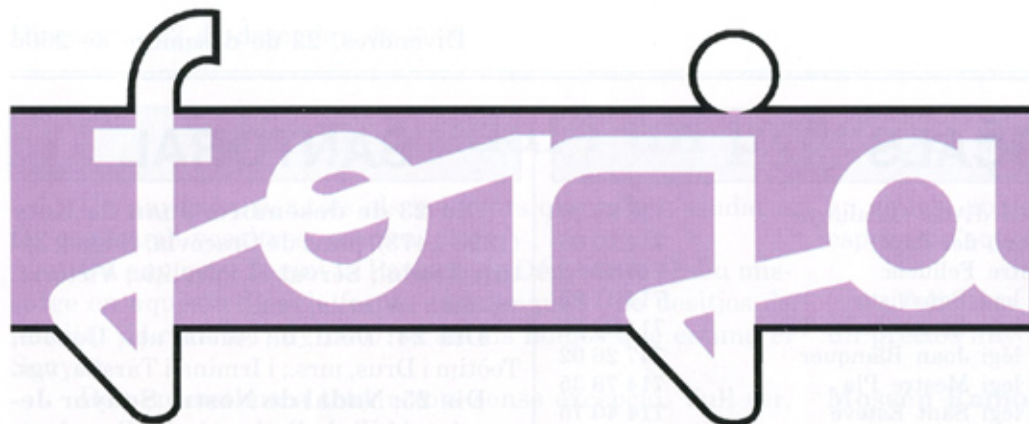

Portaveu de la Parròquia

Preu: 2,50 € - Any LX - II època - Núm. 2.883

Dipòsit legal: B. 16.273-1962

Fotocomposició i impressió: **Castellargraf, S. L.**

Puig de la Creu, 3 - Telèfon 93 714 51 42

Membre de la Fundació Catalana
de la Premsa Comarcal

XLlè Pessebre del CEC a la Castellassa
El més gran i el més petit
dels castellarencs

**Presentació de l'esboç del programa
a la Fundació del Bàsquet Català**

XLI Pujada del Pessebre del Centre Excursionista de Castellar a la Castellassa de can Torras

Crònica d'un escalador

El passat diumenge, dia 10 de desembre del 2006, el Centre Excursionista de Castellar del Vallès (CEC) va celebrar la tradicional pujada del pessebre (enguany, la XLI edició) al cim de la monumental roca de la Castellassa de can Torras.

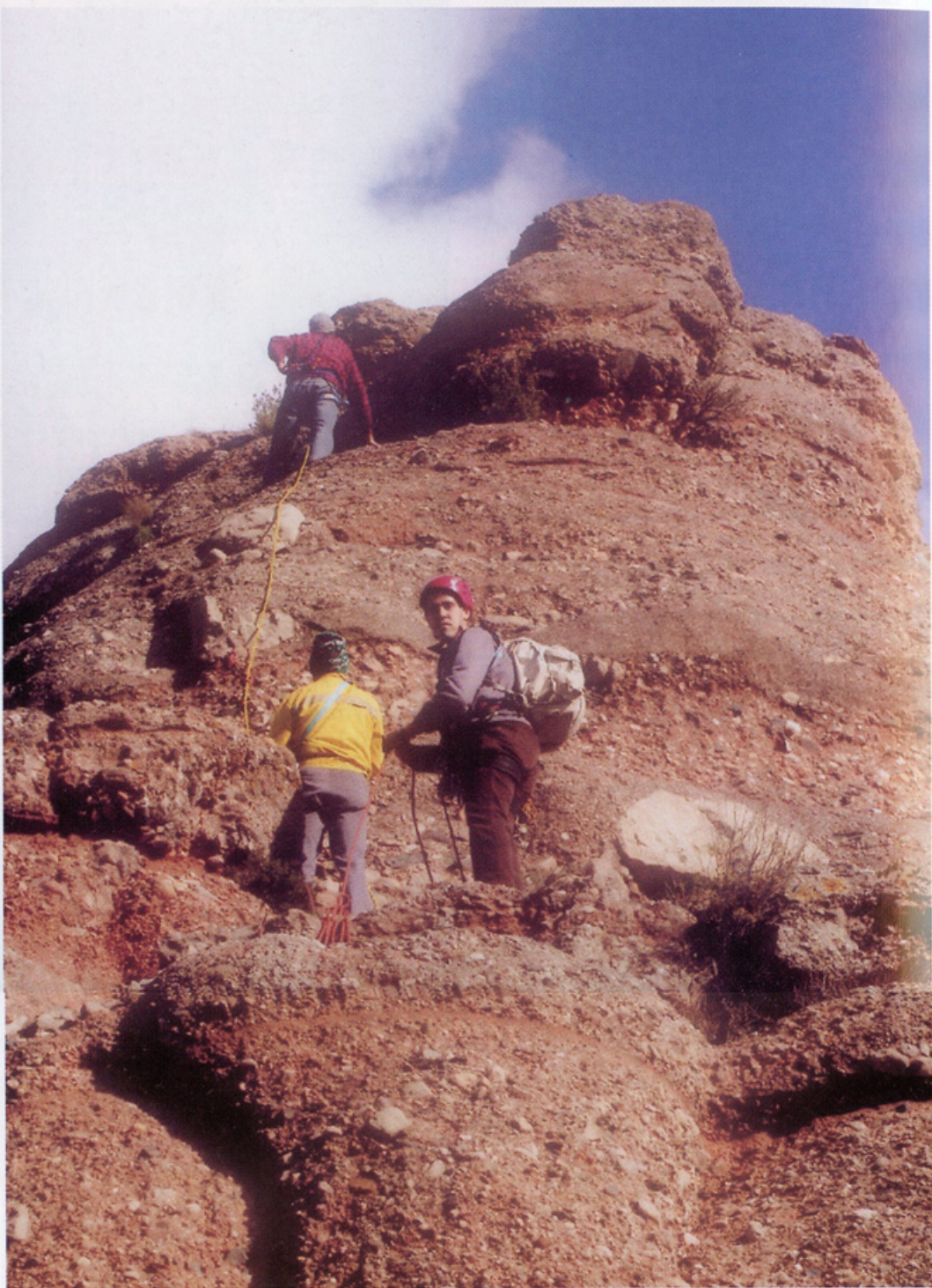
Tots els que any rere any seguïu aquest popular esdeveniment, coneixeu les activitats que s'hi realitzen, explica des sempre des de l'òptica de les persones que s'apleguen al peu de la Castellassa. Aquest cop us proposem que ho visqueu des del punt de vista d'uns dels participants més imprescindibles: els escaladors que porten el pessebre al punt més alt de la majestuosa agulla.

Així, doncs, comencem.

El dia és serè i assolellat, de vius colors, òptim per a participar en la pujada del pessebre: el fred no engarrotarà els múscles durant l'ascensió a la Castellassa! L'aproximació es fa una mica feixuga per la pujada i pel pes de les cordes i altres materials d'escalada que portem a la motxilla, però anima estar envoltat d'excursionistes il·lusionats per celebrar aquest entranyable acte.

Al basament de la Castellassa s'hi aplega una munió colorista de persones joves i grans esperant l'hora de poder menjar la típica xocolata desfeta amb melindros que es reparteix en aquesta matinal. Cal obrir-se pas entre la multitud i observar l'inici de la ruta d'ascensió. Aquest recorregut que farem s'anomena la Via Normal, que ve a dir que es tracta del camí d'escalada més fàcil (o menys difícil) per assolir el cim de la Castellassa. Com sempre, la xemeneia del primer tram es mostra esquerra i difícil. Mentre la gent es va agrupant a prop del peu de la Castellassa, ens equípem amb el material necessari per ascendir l'agulla. Mentre ho fem, la quitxalla ens rodeja i els veiem gaudir tafanejant encuriosits els nostres estris. Ens deuen veure una mica estranys!

Avui serem sis escaladors, un nombre bastant considerable. Decidim distribuir-nos en tres grups de dues persones, formant tres cordades. La primera la conformaran en Martí Llobet i en Josep Maria Torras, la segona en Jaume Llobet i l'Òscar Masó, i la tercera l'Agustí Ventura i l'Albert Masó, aquest últim germà de l'Òscar. Just abans que comencem a pujar, l'Albert Antonell fa un discurs tot recordant la figura de l'Enric Comellas i Llinars (Castellar del Vallès, 1920-Sabadell, 2006), membre cofundador de la SEAC i pioner de l'excursionisme i l'escalada castellarencs, que

Primera cordada i la motxilla

fa poques setmanes ens ha deixat. L'Enric era un gran enamorat de la Castellassa i per això se li ha rendit homenatge creant recentment una nova via d'escalada en la seva estimada roca, dedicada a ell i protagonitzada pels escaladors Jaume Clotet «Paca» i els germans Albert i Òscar Masó.

Totes aquestes dades són esmentades acuradament per l'Antonell.

Mentre la gent que ens rodeja comença a cantar les nades, el Martí Llobet encapçala la primera cordada. Repta amb seguretat per la llisa xemeneia del principi, col·locant una assegurança que consisteix en un encastador mecànic

destinat a protegir la sortida del tram més difícil, que els escaladors graduem de quart grau superior de dificultat. L'arribada al primer punt de reunió és menys difícil, però la roca és bastant més inestable. En Martí, però, té prou experiència com per pujar-hi amb agilitat i solvència. Ancorat a la primera reunió, assegura al llegendari escalador Josep Maria Torras Homet. Tothom s'aplega encuriosit per veure en acció aquest veterà i carismàtic castellarenc, que amb els seus esplèndids 80 anys, s'enfila amb valentia i destresa disposat a pujar dalt de la Castellassa per 152è cop! La gent queda bocabadada quan el

veu arribar al costat del Martí tot tranquil·lament. Tots dos formen un tàndem de perfecta compenetració que fa una bona colla d'anys que participa en aquest esdeveniment.

Acompanyat pels cànctics nadalencs de fons, el sabadellenc Òscar Masó encapçala la segona cordada amb l'alegria de saber que serà ell qui porti la motxilla amb el pessebre. En aquest primer tram no la pot dur a sobre perquè la faria malbé degut a què cal empotrar-se bastant entre les dues parets que forma la xemeneia. Arribat a la reunió, assegura al pare del Martí, en Jaume Llobet, un ferm alpinista i escalador. En Jaume està especialment content avui perquè sap que el seu joveníssim nét (en Dalmau Llobet, de 8 mesos i fill del Martí) donarà el darrer relleu del pessebre per portar-lo a mans dels escaladors. Quan arriba a la reunió, el Martí ja està recorrent la segona tirada de corda: un llong i ajagut que presenta tres trams esglaonats una mica drets. No és gaire difícil, però com que hi ha poques assegurances, cal escollir bé les preses a les que ens agafem i no fiar-nos

de les que sembla que es poden arrencar. Aquest tram es gradua de tercer grau superior. El segon punt de reunió es fa en un ample replà on hi ha una antiga anella metàl·lica expansionada en la roca, tota una relíquia històrica. Des d'aquest punt es veuen les persones del peu de l'agulla a vol d'ocell, ben petites allà baix. No ho deu semblar, però la veritat és que ens reconforta sentir la seva presència. Ens sentim una mica protagonistes, alhora que ens envaeix un sentiment de compromís i responsabilitat, car som els ambaixadors de la il·lusió i les esperances de tots els que han quedat a baix confiant-nos la noble tasca de dur fins al cim aquesta humil i

A. Masó i A. Ventura, superant la xemeneia

meravellosa creació d'en Gonçal López que és el pessebre.

Ha arribat el moment màgic de posar el pessebre dins la motxilla i passar-lo a qui serà el seu portador. Per això, l'Òscar llença des de la primera reunió un cap de corda fins al terra. Tothom ho observa amb atenció. Seguidament, es lliga la motxilla a la corda i l'Òscar la tibia amb compte mentre en Jaume Torrens i l'Albert Antonell, des de baix, la guien amb una altra corda per a què no fregui amb la roca. I és que la motxilla emprada no és una qualsevol: des de fa molts anys s'utilitza sempre la mateixa, de color blanc i força veterana. Aquesta entranyable motxilla va ser la primera

que va tenir l'amic Josep Sors, ja fa molts anys, i la va fer servir fins que va arribar un dia en què pel desgast i velleïa la va destinar a complir aquesta bonica tasca d'allotjar el pessebre. Just en l'instant en què l'Òscar aconseguix agafar la motxilla sense que s'hagi mal·lès, en Torras es reuneix meritòriament amb el Martí a la segona reunió.

En aquest moment, l'Albert Masó encapçala la tercera i darrera cordada, composta pels dos membres que representen els extrems oposats d'edat de tots els escaladors que avui pugem: l'Albert, el més jove amb 30 anys, i l'Agustí Ventura, el més veterà amb 82 anys. És un honor poder compartir escalada amb una personalitat com en Ventura, que va realitzar pioneres escalades a Montserrat i als Dolomites d'Itàlia fa un munt d'anys. És sorprenent i admirable veure'l pujar amb una agilitat i seguretat impròpies per la seva edat. Ja ens agradaria a tots estar com ell i com en Torras als 80 anys... i fins i tot abans!

A poc a poc, la gent comença a marxar. La tercera tirada de corda consisteix en un aeri però senzill flanqueig que esquivi la «gepa» de la Castellassa. Uns núvols emprenyadors ens tapen el sol a estones i refreden una mica la temperatura. La quarta tirada ens condueix a la punta central de la Castellassa: una esmolada agulleta rodejada d'imponents barrancs, però de senzilla ascensió graduada de tercer grau. Ens reunim al seu cim assegurats en una menuda però forta combinació d'alzineta i savina que semblen uns bonsais, com diu en Torras. Anem pujant seguint l'ordre de les tres cordades, fruit de l'esplèndid matí i comentant «batalletes» d'escalada.

El darrer tram de l'ascensió duu a la punta culminant de la Castellassa i és el més espectacular de tots, ja que cal

El més gran, arribant al cim

descendir de l'agulla central fins a una aèria bretxa i superar una paret vertical i llisa de roca molt compacta graduada de quart superior i on cal tenir més molta que força. No hi ha cap assegurança i és imprescindible calmar els nervis, pujant amb confiança i prescindint del buit que s'obre als nostres peus. El Martí serà el privilegiat d'arribar primer al cim de la Castellassa. Un a un anirem superant aquest darrer tram, reunint-nos contents al cim, al costat de l'antiga i històrica anella metàl·lica d'assegurança cimbal. Ho celebrem amb encaixades de mans, ben satisfets d'haver complert la nostra missió: pujar el pessebre aquí dalt en nom de tots els amics i amigues que s'han quedat a baix!

El cim de la Castellassa és preciós i molt singular, ja que està format per quatre grans fragments rocosos molt compactes separats per profundes esquerdes. Et sents talment com un ocell en el seu niu, molt altívol i aeri. Un indret fantàstic per ubicar el pessebre, que en Martí i en Torras fixen amb traça i molta experiència a un parell d'expansions antigues, però robustes, tot utilitzant un filferro sàviament col·locat. Unes pedretes del cim que sempre hi han estat escampades serveixen per falcar fermament la base. Ens fem diverses fotos de família i gaudim del paisatge i de les anècdotes que ens anem explicant els uns amb els altres, destacant per sobre de tots la parella llegendària que formen en Josep Maria Torras i l'Agustí Ventura.

És l'hora de baixar, cosa que fem emprant la tècnica del ràpel, amb la qual es descendeix tot repençant-se de la corda. Cadascú ho fa a la seva manera, emprant estris especialitzats diferents. En Torras, però, és el més autèntic, ja que ho fa tal i com es feia fa moltíssims anys: passant i travant la corda pel propi cos, tota una demostració de tenacitat i ferma creença amb els costums escalatoris més ancestrals. En total fem 2 ràpels que instal·lem a les històriques anelles abans esmentades, essent el darrer descens el més llarg i el que ens duu directament al peu de la roca.

Tothom ha marxat, menys els nostres familiars més pròxims que ens han esperat estoicament. Mengem una mica i ens refresquem, tot orgullosos d'haver pogut contribuir, un any més, a la materialització d'aquest bonic acte. És la demostració de què no tots els escaladors estan bojós o són egoistes. Com totes les coses d'aquest món, l'escalada es pot emprar per a una finalitat molt positiva i altruista. Només cal desitjar-ho i posar-se mans a l'obra.

Finalment, i mentre davallem distrets pel camí de retorn, ens brolla amb més força que mai el desig de què aquesta celebració perduri durant moltíssims anys més.

Albert i Òscar
Masó García

Afermant el pessebre

Òscar, Martí, Josep Maria, Jaume i Agustí i l'Albert, al cim

En Ventura, iniciant el descens en ràpel